

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 3. Quando occultè & quando publicè correctio sit adhibenda

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

tunc iam damnatum esset graue, contra commune Religionis bonum. Quamuis enim non multum noceat, quod vnus aut alter silentium frangat: si tamen is defectus in omnes irrepat: id verò valde perniciosum esset tot communitati: nam huius Regulæ contemptus sensim introduceret contemptum reliquarum, & Religiosam relaxaret disciplinam.

§. 3. Quando occultè, & quando publicè correptio sit adhibenda.

CORRIPIENDI modum præscripsit Saluator noster, cum dixit: *corripe eum inter te & ipsum solum*: non manifestando alijs peccatum, quod tu solus nosti; quia vel te tantum præsentè, vel scientè factum est. Ea enim est Christi Domini nostri voluntas: vt omnes studeant seruare in magno secreto aliorum delicta; & magnam habere rationem honoris proximorum; & quidem multò maiorem, quàm bonorum eius fortuna. Cum etiam dixerit Salomon: *melius est nomen bonum, quàm diuitia multa*, b *& quàm unguenta pretiosa*; Et Ecclesiasticus, *c curam habe de bono nomine: hoc enim magis permanebit tibi, quàm mille thesauri pretiosi & magni*. Nominatim autem in Religionibus plurimi sit bona fama & opinio tam ad frænanda vitia, quàm ad excitandum animos ad virtutes, & ædificandos ac promouendos alios in bono. Quare, qui occulta correptione mederi potest culpæ, quam solus ipse nouit: non debet eam cum infamia delinquentis, alijs manifestare: id enim non esset mederi, sed deteriorem, magisq; noxiam eam reddere. Qui enim culpam admittit, vt suum tueatur honorem, negabit culpam, cuius eum moneas, & irritabitur contra te, quasi eum infames. Est quoq; lex naturalis: *d quod tibi non vis fieri, nec iusticias proximo*. Cùm igitur in hoc casu, iure tuo nolles, alterum manifestare tuos defectus: nec tu debes aliorum defectus manifestare.

HINC excipiendi sunt particulares aliqui casus, qui magis hoc declarant, & moderantur. In primis enim (vt S. Augustinus ait) obligatio hæc non habet locum, quando ipsum peccatum est publicum: nam qui coram multis peccauit, ideoque illos offendit: dignus est, qui corripiatur & reprehendatur in præsentia omnium: iuxta illud Apostoli: *e peccantes, coram omnibus argue: vt & ceteri timorem habeant*. Et in Leuitico dixit Dominus: *f non oderis fratrem tuum in corde tuo, sed publicè argue eum; ne habeas super illo peccatum*. Quamuis verum sit: quòd etiam, cum peccatum est publicum, correptio sit utilior, quæ fit in occulto: vt peccantis emendatio sequatur: licet, quando etiam quaeritur aliorum timor, & profectus, aut peccator est obstinatus, meritò debeat publicè corripi.

HINC etiam prouenit, vt quando priuata correptio non sufficit ad emendationem delinquentis: progrediendum sit ad publicam, vt *corripiatur coram*

a Prou. 22. 1.
b Eccl. 7. 2.
c Eccl. 4. 15.

d Tho. 2. 2.
q. 35. a 7.

d Tob. 4. 16.

I.
Ser. 16. sup. c. i.

c 1. Ti. 5. 20
f Len. 19. 17

uno vel duobus testibus: ut ipse Dominus dixit; aut manifestando ipsum peccatum alicui, maiorem auctoritatem ac dexteritatem habenti, ad eum corripiendum: quamuis hinc aliqua sequatur honoris & opinionis eius iactura. salus enim spiritualis animæ, pluris facienda est, quam honor & opinio hominum: quare si utrumque non potest conservari simul: primum est secundo præferendum iuxta illud Christi Domini dictum: *quid prodest homini, si mundum univrsam lucretur, anima vero sua detrimentum patiatur*: Cum igitur ipsemet in causa sit, non acquiescens priuatæ correptioni: æquum est penam subire infamiae, quæ oritur ei ex eius culpæ manifestatione, cum eius remedium hac ratione speretur.

3.

QVARE, qui sciens fratris sui delictum, non habet talentum & necessariam aptitudinem ad eum corripiendum & potius existimat, admonitionem suam nihil profuturam: is, inquam, potest ac debet id alteri significare, de cuius prudentia & animi robore speret, quod possit hoc officio cum fructu fungi. Quamobrem licet Religiosis, in hoc casu rem totâ ad Prælatum deferret: non tanquam ad iudicem, sed tanquam ad patrem. Nullus enim apertius poterit reparare defectum, aut occasionem, & radicem eius removere. Ita expressè S. Basilus docuit his verbis. Quicquid est, in quo peccetur, referri ad Antistitem debet, siue ab eo ipso, qui peccatum admisit; siue ab ijs, qui illius conscij sunt: si illud ipsi curare nõ possunt, & mederi eo modo, quo præceptum est à Domino, &c: Nemo sit ergo, qui peccato alterius latebras querat, ne pro amore quem fratri debet, exitium illi conciliet. Quibus S. Thomas & graues alij Doctor s addunt: quòd si is qui alterius peccatum nouit eertò existimet: Prælatum multò melius, tutius & efficacius quàm vllum aliũ, posse peccatum corrigere: poterit, nulla alia via quæ sita, statim ipsi Prælato rem manifestare: ordo enim correctionis prædictus seruandus est, quatenus à charitate, quæ ipsius ordinis est Regula, depèdet. Eius autè perfectio exigit, vt maius spirituale bonum fratris præferatur temporali eius damno. Eum in modum quo medicus adhibet medicamenta acerbiora: eò quòd ea sint efficaciora ac tutiora: licet potuisset tentare, adhibendo alia molliora.

EST autem adhuc magis certum, quando culpa aut defectus cedit in aliorum detrimentum; & multò adhuc magis, si in boni communis damnum, bonamq; Religionis opinionem. Vt enim ait idem S. Thomas: in tali casu culpa non est contra ipsum solùm, ideoq; præceptum non loquitur de illa, vt seorsim corrigatur. Bonum etiam commune præferri debet particulari; & vt multorum bonum securum sit ac tutum, eligendum est optimum, & efficacius medium: siquidem hoc ipsum cedit in maius spirituale bonum patientis damnum temporale, siq; rectum, vt peccans id ipsum velit; & Religionis honorem particulari suo anteponat. ita enim S. Augustinus torpis

est pars.

g. Matth. 16
26.D. Doroth.
serm. 4.Reg. 46.
ex Fufis.

cc

cc

cc

cc

cc

Quodl. 11. a
13. Syluest.

Corrèct. 9. 7

S. Bonauen.

in Luca 17.

Gabri. Lect.

74. in Can.

lib. 5.

Gers. 2. 9. 9

de Corrèct.

proximi

Tract. 54.

S. Ans. 2. p.

117. 9. c. 2. &

alij.

4.

2. 2. 9. 33. a.

7.

Li 3. Cõfess.

c. 8. tom. 1.

est pars, quæ suo toti non conuenit; & quæ non se exponit cuiusq; periculo pro totius conseruatione. Et idem amplius confirmatur, nam qui Religionem ingreditur, sicut est Dominus bonorum temporalium, ita est sui honoris ac famæ: ac proinde potest in ipsam Religionem, dominium suæ famæ transferre, sicut bonorum temporalium. Et, cum ordo fraternæ correctionis sit constitutus ad eius famam conseruandam: potest ipse iuri suo cedere: & offerre Deo suo ac Religioni generosam hanc voluntatem: ut omnes sui defectus possint Prælati manifestari, per quemcunq; qui illos extra Confessionem cognouerint, in eum finem, ut illi ipsos corrigant, ac dirigant, sicut ad obsequium Diuinum magis expedit. Quare in quacunq; Religione talis esset Regula, tenentur Religiosi eam seruate, eiq; acquiescere: gratias Deo agentes, quod talem ipsis dederit voluntatem ad consequendam maiorem excellentiam humilitatem, puritatem, & Euangelicam perfectionem. Omnia prædicta debent etiam intelligi, quando materia est grauis: nam de leuioribus defectibus dubium non est, ut ait S. Thomas, quin sit valde laudabilis consuetudo Relig. onū: ut in suis Capitulis, & locis ad id deputatis, etiam nulla præcedente admonitione priuata, manifestentur huiusmodi defectus ad maiorem humilitatis exercitationem, & mortificationem propriam.

CAPVT XVII.

DE QUAS RATIONES TENEATUR QVIS CVM *charitate*
corrige aliorum defectus; & ipsam correctionem
cum humilitate acceptare.

EX DICTIS IN PROXIMO CAPITE deducere licet summam quandam rationum ac titulorum, quibus Religiosi tenentur in suis Religionibus adhibere cum charitate hanc fraternam correptionem; cuius eadem esse debet præcipuus finis, nec alius ei contrarius vlllo modo querendus.

PRI-M-A RATIO sine primus titulus est, bonum spirituale fratris peccantis. Si enim *vn cuique Deus mandauit de proximo suo*, id est, commendauit, rationem boni eius habere: quanto magis idem censendus est, commendasse de eo, qui tot titulis est proximus & frater noster? Et cum correctio sit opus amicorum, dicente Ecclesiastico *b corripie amicum*: quod amicitia est maior: eò magis correctio est adhibenda. Cum igitur Religiosi arctam adeò inter se profiteantur amicitiam: æquum est, ut eam ostendant, & exerceant in defectibus mutuis corrigendis: ut sic magis conseruetor amor, cum morum probitate. Et qui dimittit corripere amicum prætextu pietatis: hæc ipsa pietas & mansuetudo, ait Sanctus Augustinus,

Pppp 2

ingens

5.
2. 2 q. 33. a.
7. ad 4.

2. 1.
2. Ecol. 7. 12.

b. c. 19. 11.
Cap. 23. Re.
habetur 5.
9. c. 1.
Epist. 50. ad
Bon. ref.
ur 2. q. 4.
- ipsa pietas